

26ste zondag door jaar A

Mt. 21, 28-32

Na Jezus' triomfantelijke intocht in Jeruzalem kwam het al vlug tot scherpe confrontaties met de schriftgeleerden en farizeeën. Daarvoor trouwens ook al. En eigenlijk is dat verbazend: degenen tot wie Hij gezonden was wezen Hem af, terwijl zij die door de wet afgeschreven waren (tollenaars, zondaars enz.) Hem wél accepteerden. De korte gelijkenis van die vader met zijn twee zonen is in de eerste plaats een verheldering voor die situatie: het is niet omdat ge van de buitenkant altijd perfect in de pas loopt, dat het vanbinnen ook goed zit (en omgekeerd). Maar die woorden hebben tegelijk een veel grotere draagwijdte.

Alles draait eigenlijk rond dat ene gebod: de wil van God doen. Daar valt de beslissing. Of nog anders gezegd: echt geloven is meer dan een (soms vage) christelijke overtuiging aanhangen. En misschien zit daar wel de verraderlijkste bedreiging in voor veel mensen: ze *denken* of *vinden* van zichzelf dat ze gelovig zijn, maar in hun dagelijkse handel en wandel komt er weinig of niks van terecht. Ze zijn, zonder het zelf te beseffen, bezig zoals die eerste zoon, die wel zegt dat hij in de wijngaard zal gaan werken, maar het vervolgens niet doet.

Het omgekeerde gebeurt blijkbaar ook: mensen die zich niet tot het christendom bekennen, maar waarbij ge aan hun hele leven kunt zien: ook al beseft ge het zelf niet, toch is God in u aan het werk. Jezus heeft het zelf ondervonden bij zijn eigen volk, en dan nog wel bij mensen van het laagste allooï: tollenaars, zondaars en publieke vrouwen. En het zou toch sterk zijn moest dat alleen toen het geval geweest zijn.

Nu zijn parabels eigenlijk altijd dwarsliggers: ze maken het ons niet gemakkelijk. Want waarom zijn er maar 2 zonen? Waarom komt er geen 3de zoon bij die 'nee' zegt, en vervolgens ook woord houdt en niet in de wijngaard gaat werken? Die zou dan tenminste nog één compliment verdienen: hij is consequent is en houdt woord. En als we het gezin dan toch aan het uitbreiden zijn: waarom is er geen 4de zoon die 'ja' zegt en meteen aan het werk gaat? Dan zouden wij tenminste het gevoel kunnen hebben dat het over ons gaat.

Maar dat staat er allemaal niet: er zijn maar twee zonen. En als we eerlijk zijn: zo zitten mensen gewoonlijk ook in elkaar. Hoe goed we het ook bedoelen, ons handelen en onze woorden staan niet altijd op één lijn. En dan gaat het op de eerste plaats niet over 'de anderen' die we hier zelden of nooit zien, maar over onszelf. Ga eens na: hoe dikwijls zeggen we in de H. Mis niet 'ja' en 'amen', en hoe dikwijls hebben we niet 'nee' gedaan? Zou daar ook niet voor een groot deel de malaise van de Kerk kunnen liggen: dat teveel mensen 'ja' zeggen, maar vervolgens bewust 'nee' doen?

Wat is nu het ergste: de houding van die eerste zoon die 'ja' zei maar 'nee' deed, of de houding van die tweede zoon die 'nee' zei maar vervolgens 'ja' deed? We hebben wellicht de neiging om het eerste het ergste te vinden, en misschien dat ook wel zo. Maar uiteindelijk is het misschien nog belangrijker te merken dat ze

allebei bekering nodig hebben, zowel die 1ste als die 2de zoon, want geen van beiden doen wat ze zeggen.

Uw 'ja' echt 'ja' laten zijn, en uw 'nee' echt 'nee' is blijkbaar niet simpel, en dat is ook niet zo verwonderlijk. Het is niet alleen maar een kwestie van 'karakter kweken' of 'consequent zijn': het heeft ook alles te maken met overgave en geloof. Want eigenlijk is het iets goddelijks om het 'ja' wat gezegd is ook altijd uit te voeren. Dat is niet alleen maar iets wat binnen ons bereik ligt: daar hebben we God iedere dag opnieuw bij nodig, zowel om ons te leren wat de beste keuze is, als om ons de innerlijke gezindheid te geven aan die keuze vast te kunnen houden.

En misschien is het goed om, als het daarover gaat, nog één ding te bedenken: als het ons moeilijk valt om aan dat 'ja' of 'nee' vast te houden en we soms de mist ingaan, vergeet dan niet dat onvolmaakt werk nog niet betekent dat het nutteloos werk is. Onze zwakheid in die dingen is soms lastig, maar helemaal hopeloos wordt het pas als we die zwakheid niet meer willen zien. Amen.

Johan Goris, pastoor